

[Villemoes.]

der betales, og at vandre ad Skattevejen er jo denne Regerings Specialitet.

Der er saa ofte talt om, hvilke forskellige Veje der var at gaa, for at Staten kunde faa sine Udgifter dækket. Man er i den sidste Tid, efter at vi har vedtaget Loven om yderligere 135 Mill. Kr., blevet klar over, at ad den Vej har man naaet Ekspropriationsgrænsen, og den maa man derfor lade ligge.

Det ærede Medlem Hr. Ch. Petersen sagde heller ikke noget derom, men det ærede Medlem nævnte noget om, at vi blev nødt til at tage indirekte Skatter, naar der skulde bruges Penge, hvilket ikke var den højtærede Regerings Skyld, nej, paa ingen Maade, det var det ikke. Vi kunde ogsaa optage Laan, men Laan var det vel ikke saa forfærdelig let at faa i Øjeblikket; i alle Tilfælde ved vi, at den høje Regerings Nationalbank har den højeste Diskonto i Europa. Men der er ogsaa andre Veje at gaa. Der er en fjerde Vej, som ikke er nogen helt daarlig Vej, en Vej, som jeg for øvrigt ved mangen brav Socialdemokrat selv gaar i sin private Levevis. Det er den Vej, at man holder Maade med Udgifterne, at man sætter Stævne efter Evne, som jeg for lidt siden sagde. Den Vej har Regeringen ikke hidtil kendt, men Nød lærer nøgen Kvinde at spinde, og nu er Regeringen omtrent afklædt, saa nu kommer Fornuften muligvis af sig selv.

At sætte Stævne efter Evne her i Landet er efter min Mening, ogsaa hvad de offentlige Udgifter angaar, en Vej, der skulde kunne tænkes at være fremkommelig. Det kunde gøres, hvis Flertallet i denne Sal og i det andet høje Ting vilde ændre en Række af de bestaaende Love; og dersom den højtærede Finansminister vil spørge mig om hvilke, da vil jeg svare for det første dette, at den højtærede Finansminister burde vide det i Forvejen, og for det andet vil jeg mene, at den højtærede Minister ved, at en gennemgribende Ændring af Valutalovgivningen i vort Land vilde være paa sin Plads. Denne Lovgivning har kostet Hundreder af Millioner Kroner gennem de 7—8 Aar, hvori vor Handelsstand er blevet hindret i at udføre sine normale Funktioner. Den har nemlig ligefrem haft til Opgave Sabotering af Tilførselen af nødvendige Varer til Landet, og den har virket i allerhøjeste Grad prisfordyrende. Jeg kan ogsaa nævne, at vi har faaet en alt for vidt forgrenet Understøttelseslovgivning, der, ikke mindst som Følge af dens Administration, har ligget langt over Landets økonomiske Bæreevne, og som, hvad værre

er, i sin praktiske Udførelse har virket fuldkommen demoraliserende, ikke mindst for Landets Ungdom. Jeg har mange andre Forslag til den højtærede Minister, hvis blot den højtærede Minister vilde begynde med at følge disse to.

Jeg forstaar, at den høje Regering ogsaa har taget sit Udgangspunkt i denne Sag deri — det ærede Medlem Hr. Ch. Petersen var ogsaa noget inde derpaa —, at denne Lovgivning skulde være et Led i Kampen imod Inflationen. Det er ikke sagligt rigtigt, for Regeringens Politik har gennem mange Aar, ikke mindst i den senere Tid, bestaaet i Inflation indadtil, ved Udgifternes, Prisernes og Omkostningernes Stigning, medens man udadtil har opretholdt et deflatorisk Moment ved at fastholde Valutakurser, som har været uden reel Forbindelse med det økonomiske Liv inden for Landets Grænser. Dette er en af Grundfejlene i Regeringens økonomiske System. At bestræbe sig for at bekæmpe Inflationen anser jeg for en prisværdig Ting, men dette Forslag gaar en besynderlig Omvej, idet man først gennem Staten og Kommunerne og for Resten ogsaa Nationalbanken har finansieret Inflationen og saa bagefter kommer med kolossale Skattekrav for at bekæmpe den Inflation, som man selv har skabt. Før denne indre Selvmodsigtelse i Regeringens Politik er bragt til Ophør, kan man ikke gøre sig Haab om at faa nogenlunde Stabilitet og Ligevægt i dansk Økonomi.

De Bemærkninger, som fulgte med Lovforslaget, da det blev fremsat i det andet høje Ting, var meget korte. Nu er det undergaaet visse Ændringer ved Behandlingen i det andet høje Ting, og jeg haaber, at det er Forbedringer og Tydeliggørelser. Venstre kan ikke — særlig af de Grunde, som jeg her har fremført — medvirke til Lovforslagets Ophøjelse til Lov. Vi vil ikke stemme for en saadan Form for Skatteudskrivning, vi agter at stemme imod den.

Jeg har ingen Ønsker om at trække Debatten i Langdrag. Den højtærede Minister har paa en kort, klar og koncis Maade forelagt Lovforslaget, og Tingets Medlemmer har fulgt med i de Forhandlinger, der har været ført i disse to Dage. Jeg skal derfor kun gøre nogle ganske enkelte yderligere Bemærkninger, og jeg vil da først pege paa, at der maa være Artikler, som bliver underkastet baade Importafgiften og Omsætningsafgiften; i modsat Fald beder jeg den højtærede Minister forklare mig, at jeg har Uret. Men hvis jeg har Ret, kan man uden at have taget en Embedseksamen